

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Перник, 06 юни 2013 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и девети май през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ:

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Е.В.*** и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник - прокурор С.***, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 149 по описа на съда за 2013г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Р.А.Т.,*** против решение № 1130/04.01.2013г. на Районен съд-Перник, постановено по НАХД № 1657 по описа на съда за 2012г.. С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление (НП) № 1169/17.05.2011г. на Началник сектор „Пътна полиция” към ОД на МВР–Перник, издадено срещу Р.А.Т. *** за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание и във вр. чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 3 (три) месеца.

Касаторът твърди, че решението на първостепенния съд е неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че са налице и съществени процесуални нарушения. Съдържа се оплакване за липса на произнасяне в атакувания съдебен акт относно едно от двете наложени административни наказания, а именно „лишаване от право“ да управлява МПС. Навеждат се доводи за неправилно определяне стойността на регистрираната скорост на движение, предвид технологично отклонение на скоростомера при засичане скоростта на движение, което на свой ред се е отразило на размера на наложеното административно наказание „глоба“. Излага доводи, че нарушението е извършено извън рамките на населено място, което деяние не осъществява състава на нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. В жалбата е направено й оплакване, че районният съд е придал предварителна доказателствена сила на акта за установяване на административно нарушение, без съдържанието на същия да бъде проверено посредством събиране на доказателства. От касационната инстанция се иска да отмени атакувания съдебен акт, както и да се произнесе по съществото на спора, като се отмени процесното наказателно постановление. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, ОД на МВР – Перник, сектор „ПП“ не взима становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура–Перник дава заключение, че решението на първата съдебна инстанция е правилно и законосъобразно, предвид което касационната жалба не следва да се уважава.

Административен съд – Перник като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл. 218, ал. 1 от АПК и след извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество.

Районен съд – Перник е приел от фактическа страна по делото, че на 03.03.2011г. в 16:24 ч. в гр. Перник Р.Т***. управлявал МПС със скорост от 120км/ч при въведена с пътен знак В26 забрана за движение със скорост надвишаваща 60км/ч. Нарушението е установено във време на осъществяване на контрол от страна на служители на ОД на МВР – Перник, сектор „ПП“ по спазване на правилата за движение по пътищата във връзка с ограниченията на скоростта на движение на МПС, посредством техническо средство – радарен скоростомер. За нарушението е съставен акт, въз основа на който е издадено процесното НП.

При извършената служебна проверка на акта и НП, обективирали производството по налагане на административно наказание районния съд е приел от правна страна, че същите са съставени от компетентни органи, в необходимата форма и при спазване изискванията на ЗАНН, както по отношение на процедурата, така и по отношение реквизити, без допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на наказаното лице и да са основание за отмяна на процесното НП. Предвид това при разглеждането на спора в неговото същество е приел за безспорни съставомерността на деянието, неговото авторство и вината на лицето, посочено за нарушител. На основание тези си фактически и правни изводи районният съд е потвърдил процесното наказателно постановление.

Административен съд – Перник не споделя позицията на първата съдебна инстанция и в този смисъл намира жалбата за основателна, като съображенията за това са следните:

Решението на първостепенния съд е валидно и допустимо - постановено е по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на дадените му от закона правомощия, но решението е неправилно. В хода на извършваната служебна проверка за липса на процесуални пороци на проведеното административнонаказателно производство районният съд не е отчел наличие на съществено процесуално нарушение, допуснато в НП, състоящо се в липса на посочено място на извършване на деянието. Това предвид и спецификата на процесния случай се явява абсолютно съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на издадения правораздавателен акт.

АНО не е спазил правилото чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН досежно императива за вписване в НП на мястото на извършване и установяване на нарушението. Изискването за посочване на място на извършване на нарушението на първо място е във връзка с чл. 48 от ЗАНН, който определя компетентния да разгледа административнонаказателната преписка орган. Компетентния орган е този, в чийто район е извършено нарушението. При липса на посочване на място на извършване на нарушението не е ясно кой е компетентния да издаде наказателното постановление орган. Съгласно чл. 48 от ЗАНН административнонаказателната преписка се разглежда от административнонаказващия орган, в чийто район е било извършено нарушението. Когато не може точно да се определи местоизвършването на нарушението, компетентен да разгледа преписката е административнонаказващият орган, в чийто район се намира местожителството на

дееца, или органът, в района на който най-напред е било образувано производството. Именно затова законът е поставил като задължителен реквизит посочването на място на извършване на нарушението и липсата на този реквизит е съществено нарушение на формата на издаденото наказателно постановление, което не може да бъде санирано. Дори и номерата на пътищата да са общоизвестни факти, това не освобождава актосъставителя и АНО от задължението им да опишат мястото на извършване на нарушението подробно, а не само бланкетно с посочване на номера на пътища.

Мястото на извършване на нарушението е от съществено значение и за съставомерността вмененото на А. Т.*** деяние. Текстът на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, който е във връзка с посочената в случая за нарушена ал. 1 гласи, че при избиране на скоростта на движение на водачите на ППС, в зависимост от категорията на ППС, е забранено да превишават определени стойности на скоростта на движение, като съответно *ограниченията са групирани* в зависимост и от мястото на движение на ППС – в населено и извън населено място. Втората алинея на чл. 21 от ЗДвП указва, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. Процесният случай е в хипотезата на чл. 21, ал. 2, като в акта и НП е вписано, че е било налице ограничение на скоростта на движение с пътен знак В26. В НП обаче липсва съставомерен признак на конкретното нарушение, отнасящ се до мястото на извършване на нарушението, като не е посочено дали нарушението е извършено в населено или извън населено място. И ако в АУАН е налице, макар и неточно вписване – община Перник, то такова посочване в НП не се съдържа. Пропускът е съществен първо защото подобна съществена нередовност на НП не може да бъде преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН и второ защото в процесния случай не могат да се направи безпротиворечив извод за приложимия материален закон. Видът и размерът на санкциите, предвидени ал. 1 и 2 на чл. 182 от ЗДвП се различават по вид и строгост в зависимост от мястото на извършване на нарушението. За нарушения извършени извън населено място административното наказание е едно и със съответни по-ниски размери на глобата, докато за нарушения осъществявани в границите на населените места се предвижда освен налагане в кумулация на две административни наказания, съответно „глоба“ и „лишаване от право“, още и по-високи размери на глобите. Описаното като място на извършване на нарушението: „път I-6, км. 84 на около 500 м след бензиностанция ЕКО“ не е достатъчно за локализиране мястото на извършване на нарушението. Като се има предвид, че път I-6 като част от Републиканската пътна мрежа на Република България свързва ГКПП Гюешево и град Бургас, като минава през градовете Кюстендил, Радомир, Перник, София, Златица, Пирдоп, Сопот, Карлово, Калофер, Казанлък, Мъглиж, Сливен, Карнобат и Айтос липсата на вписване на конкретното място, както и конкретно населено място на извършване на нарушението се явява съществен пропуск на административнонаказващия орган досежно изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Не по-малко съществен, с оглед правото на нарушителя да знае какво нарушение му се вменява за извършено за да може съответно да се защити е и фактът, че път I-6 минава както през населеното място гр. Перник, трайно обозначена със знаци Д11 и Д12, така и извън населени места, отново през територията на община Перник. Така, че дори наличното в акта посочване като място на извършване на нарушението „общ. Перник“ не е достатъчно за да се определи населено ли е или не това място и кое точно населено място, част от територията на община Перник се сочи. В допълнение на това, без правна обосновка и при липса на доказателства било то писмени или гласни е направен извод, че санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 6 е приложена правилно. С тези доводи настоящия състав не може да съгласи. Необходимо е в АУАН и НП, обективиращи производствата по налагане на административни

наказания да бъде вписвано и описвано точно местоположението на контролните органи на „ПП“, което е и място на извършване на нарушението, като за това се приложат доказателства, които да обосновават налагане на наказание за нарушение в хипотеза на конкретен административнонаказателен състав.

За пълнота ще се отбележи, че е основателно оплакването на касатора за непълнота и в мотивите, и в диспозитива на решението на първата съдебна инстанция, касателно частта от процесното наказателно постановление, с която се налага административно наказание „лишаване от право“. По отношение на кумулативното наказание липсва произнасяне. Основателно е и оплакването за неотчетена от административнонаказващия орган и съда в полза на нарушителя и упоменатата в Инstrukция за експлоатация на Трафик Радар ТР4Д техническа особеност на радара, при която същият дава грешка при регистриране на скорост на движение в рамките на +/- 1 км/ч, когато скоростта е до 100 км/ч и съответно 1% при отчитане на движение със скорост над 100 км/ч., което обстоятелство би довело до наказание в по-нисък размер, но предвид установеното по-горе съществено процесуално нарушение не се следва връщане на делото за ново разглеждане. Неотчел порочността на атакувания акт и съществеността на същия Районен съд – Перник е постановил неправилно решение, което ще бъде отменено, а делото решено по същество чрез отмяна на наказателното постановление.

Мотивиран така и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК Административен съд - Перник:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1130/04.01.2013г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 1657 по описа на съда за 2012г. КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 1169/17.05.2011г. на Началник сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР–Перник, издадено срещу Р.А.Т. *** за нарушение по чл. 21, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за което на основание и във вр. чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 450 (четиристотин и петдесет) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 3 (три) месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2. /п/